

Slavko MANDIĆ je bio nižeg rasta, živih pokreta, izražajnih očiju, disciplinovan učenik, ali latentno nemiran, mobilnog duha. Iz njegove pojave zračila je vedrina i optimizam, ali i neka djetinja naivnost i presteđušnost. U njegovoj pjesmi "Nemiri" ima ovaj stih: "Kako me zovu /...../ daljine plave, mene vječno dijete". - Ali je to dijete kao rezervni artiljerijski oficir dao sa svojom baterijom otpor oko Dubice 1941. iako je komadant divizije naredio povlačenje. U tjelesnoj građi kod njega je bilo sve skladno. Cijela njegova pojava odavala je inteligentnog čovjeka, oduševljenog za sve lijepo, dobro i pravično.

Često se sjetim naše ekskurzije juna 1931. Mi stali na Čakovu, sa Slavko jedini od učenika, trči uz jednu kosu da se osvježi ljetnim snijegom i da se odzoge bace grudvom na svoje drugove. Osem godina nakon mature kad sam ga s Milanom Traverom, učiteljem, posjetio u njegovom mjestu ~~xxxxxx~~ službovanja /Sitnica na Zmijanju/ na rastanku poklonio mi je svoju zbirku pjesama "Zvuči i jauči". To je bilo naše poslednje viđenje.

U to vrijeme, kao i ranije za vrijeme školovanja, između Slavka i mene nije postojao neki prisniji odnos. Ali, kasnije, od 1941. pa dalje, nevidljiva, duhovna veza bila je vrlo jaka. To što mi je poklonio svoju zbirku bilo je presudnog značaja. Ta knjižica je bila moja jedina veza sa zavičajem. Čitajući njegove pjesme ja sam se tješio i nadao, i haš sjećajući se Slavka i Zmijanja ja počeo komponovati. Nastao u jesen 1941. pjesma "Nemiri", pa 1942. "Kroz noći i dane", "Zmijanje", "Želje", za glas i klavir, i "Krajina", za muški hor. Kasnije, 1944. "Drveri" i "Molitva obitaku".

Od mnogih ~~xxxxxxxx~~ pjesama koje sam do danas napisao izdajem ove, Slavkove, prije svega jer govore o našem čovjeku i našoj zemlji, pa tako i zato što su napisane spontane i po nekom unutarnjem imperativu, a to se uvijek događa kad između dva čovjeka postoji bliža veza, saglasnost i podudarnost u mišljenju, osjećanju, u istovjetnim pogledima na svijet i društvo, ukratke rečeno, srodnost psihičke konstatacije.

Benja Luka 4. aprila 1978.

Vlado S. Milošević

Prepis izvršila
Milica Kalabić
Brena Kalabić

Prepis sačuvani

1. *Mila Armanbegović*
2. *Redišević*

Ovjerava:

DIREKTOR

Milica Kalabić
/Milan Vukosavljević/

Arhiv Bos. krajine B. Luka

ABK 209-008-051

Slavko Mandić je bio nižeg rasta, živih pokreta, izražajnih očiju, disciplinovan^u učenik, ali latentno nemiran, mobilnog duha. Iz njegove pojave zračila je vedrina i optimizam, ali i neka djetinja naivnost i ^gprstodušnost. U njegovoj pjesmi "Nemiri" ima ovaj stih: "Kako me zovu (.....) daljine plave, mene vječno dijete".-Ali je to "dijete" kao rezervni artiljerski oficir dao sa svojom baterijom otpor oko Dubice 1941. iako je komandant divizije naredio ~~napustiti~~ ~~napustiti~~ i povlačenje.-U tjelesnoj gradnji kod njega je bilo sve skladno. Cijela njegova pojava odavala je inteligentnog čovjeka, oduševljenog za sve što je lijepo, dobro i pravično.

Često se sjetim naše ekskurzije juna 1931. Mi stali na Ćakoru, a Slavko jedini od učenika, trči uz jednu kosu da se osvježi ljetnim snijegom i da se odozgo baca grudvom na svoje drugove. Osam godina nakon mature kad sam ga s Milanom Travarom, učiteljem, posjetio u njegovom mjestu službovanja (Sitnica, na Zmijanju), na rastanku poklonio mi je svoju zbirku pjesama "Zvuci i jauci". To je bilo naše posljednje vidjenje.

U to vrijeme, kao i ranije za vrijeme školovanja, između Slavka i mene nije postojao neki ^uprilijepi odnos. Ali, kasnije, od 1941. pa dalje, nevidljiva, duhovna veza bila je vrlo ~~jak~~ ^{jaka}. To što mi je poklonio svoju zbirku bilo je od presudnog značaja. Ta knjižica je bila jedina veza sa ^{moja}življenjem. Čitajući njegove pjesme ja sam se tješio i nadao, i baš sjedeći se Slavka i Zmijanja ja počeh komponovati. Nastade u jesen 1941. pjesma "Nemiri", pa 1942. "Kroz noći i dane", "Zmijanje", "Želje", za glas i klavir, i "Krajina", za muški hor. Kasnije, 1944. "Drvari" i "Molitva oblaku".

Od mnogih solo pjesama koje sam do danas napisao izdajem ove, Slavkove, prije svega jer govore o našem čovjeku i našoj zemlji, pa i zato ~~što su napisane~~ što su napisane spontano i po nekom unutarnjem imperativu, a to se uvijek događa kad između dva čovjeka ~~ne~~ postoji bliža veza, saglasnost i podudarnost u mišljenju, osjećanju, u istovjetnim pogledima na svijet i društvo; ukratko rečeno, srodnost psihičke konstitucije.

Banja Luka, 4. april 1978.

Vlado S. Milošević

Progr. Miroslav